

Sygn. akt I C 1376/17 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 3 lipca 2017 r.

Sąd Rejonowy w Olsztynie, I Wydział Cywilny,

w składzie:

Przewodniczący: SSR Joanna Bieńkowska-Kolarz

Protokolant: Jakub Korzeniewski

po rozpoznaniu w dniu 3 lipca 2017 r., w O., na rozprawie,

sprawy z powództwa H.I. (...) z siedzibą w K.

przeciwko Z. K.

o zapłatę

oddala powództwo.

SSR Joanna Bieńkowska-Kolarz

Sygn. akt I C 1376/17 upr

UZASADNIENIE

Powód H. I. (...) w K. wniósł o zasądzenie od pozwanego kwoty 3006 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia następnego po dniu wniesienia pozwu oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu swojego roszczenia powód wskazał, że pozwany zawarł z (...) Bank S.A. w G. (który następnie przeniósł swój majątek na (...) S.A. w W.) umowę bankową. Powód na podstawie umowy cesji z dnia 23 stycznia 2016r. przejął od wierzyciela pierwotnego wierzytelność wobec pozwanego.

Pozwany Z. nie wniósł odpowiedzi na pozew, nie stawił się także na rozprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 17 marca 2009r. pomiędzy pozwanym a (...) Bank S.A. w G. została zawarta umowa kredytu gotówkowego.

W 2009r. nastąpiło połączenie (...) Bank S.A. w G. oraz banku (...) S.A. w W. poprzez przejęcie banku (...).

(bezsporne; wydruk KRS – k. 16-20, umowa – k. 6-8)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu w całości.

Sąd ustalił stan faktyczny w oparciu o odpisy dokumentów przedłożonych przez powoda, ale tylko tych, które były podpisane i odpowiednio poświadczane za zgodność z oryginałem.

W ocenie Sądu powód nie udowodnił, by przysługiwało mu jakiegokolwiek roszczenie względem pozwanej. Zgodnie z ogólną zasadą wyrażoną w art. 6 k.c. ciężar udowodnienia faktu spoczywa na tym, kto z faktu tego wywodzi skutki prawne. Na gruncie prawa procesowego odpowiednikiem art. 6 k.c. jest przepis art. 232 k.p.c., zgodnie z którym strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. W myśl przytoczonych przepisów, to na powódce spoczywał ciężar udowodnienia faktów uzasadniających jej roszczenie.

Powód wywodzi swe roszczenie z umowy cesji wierzytelności, na podstawie której miał nabyć wierzytelność wobec pozwanego. Nie przedłożył jednakże żadnych dowodów świadczących o tym, że do zawarcia takiej umowy doszło. W szczególności powód nie przedłożył umowy cesji pomiędzy Bankiem (...) S.A. a powodem, na którą powołuje się w uzasadnieniu pozwu. Powód wskazał jedynie, że przeniesienie majątku z (...) S.A. na Bank (...) S.A. nastąpiło w trybie art. 492 § 1 pkt 1 ksh, a jego szczegóły określa uchwała nadzwyczajnego walnego zgromadzenia G. M. z 27 października 2009 r. Ponadto powód wskazał, że 23 stycznia 2016 r. wierzyciel pierwotny Bank (...) S.A. dokonał przelewu przysługującej mu od strony pozwanej wierzytelności na rzecz powoda, a zbycie wierzytelności nastąpiło zgodnie z art. 509 kc.

W myśl przepisu art. 509 § 1 i 2 k.c., wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki.

Przedmiotem przelewu jest wierzytelność, tj. prawo podmiotowe wierzyciela do żądania od dłużnika świadczenia. Wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia powinna być w dostateczny sposób oznaczona (zindywidualizowana). Dotyczy to przede wszystkim wyraźnego określenia stosunku zobowiązaniowego, którego elementem jest zbywana wierzytelność, a zatem oznaczania stron tego stosunku, świadczenia oraz przedmiotu świadczenia. Strony stosunku, świadczenie oraz przedmiot świadczenia muszą być oznaczone bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia (oznaczalne) w momencie zawierania umowy przenoszącej wierzytelność (por. Kodeks cywilny. Komentarz pod red. A. Kidyby, Tom III, Zobowiązania – część ogólna, Lex 2010 r.).

W przedmiotowej sprawie powód przedłożył jedynie zawiadomienie o przelewie, jak i wezwanie do zapłaty (k. 4 i 5). Wskazać jednak należy, że pisma te mogą być dowodem co najwyżej na to, że pisma o takiej treści zostały sporządzone. Brak jest również podstaw do wnioskowania, że zostały w ogóle do pozwanego wysłane. Ponadto pisma te nie stanowią dokumentu, skoro zostały opatrzone jedynie kopią podpisu odbitą sposobem mechanicznym (faksymile). Niezależnie jednak od powyższego zawiadomienie o przelewie wierzytelności nie może stanowić dowodu na okoliczność nabycia wierzytelności i jej wysokości.

Mając na uwadze przytoczone okoliczności należy uznać, iż powód nie wykazał, iż przysługuje mu względem pozwanego dochodzona pozwem wierzytelność. Od obowiązku wskazywania dowodów nie zwalnia bynajmniej powódki treść przepisu art. 339 k.p.c., zgodnie z którą, jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, przyjmuje się za prawdziwe twierdzenie powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą. Z treści tego przepisu wynika bowiem również, iż twierdzeń powoda nie przyjmuje się za prawdziwe, jeśli budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa.

Z uwagi na powyższe okoliczności Sąd oddalił powództwo w całości.

SSR Joanna Bieńkowska-Kolarz